
Sjúrdur Skaale (Svar på replik)

Tak for det relevante spørgsmål. Svaret er det sidste, helt klart. Altså, det gavner ikke bestandene, det gavner ikke forvaltningen af naturressourcerne, at vi fastsætter autonome kvoter. Og hvis ikke vi får en mere dynamisk måde at fordele kvoterne på, jo større erfaring får vi med, at landene går ud af aftalerne og fastsætter autonome kvoter – det er det, som sker nu, hvor Island sætter ind, og Rusland sætter ind. Det er sket mange gange i Norge, som engang fire år i træk fastsatte autonome sildekvoter, fordi man ikke var enige om, hvordan bestandene var. Og det er det, som gør, at vi kommer til at komme over *total allowable catch*, som biologerne anbefaler. Når vi ikke samarbejder, bryder vi grænsen, og så er det ikke bæredygtigt.

Det er netop, som spørgeren sagde – det sidste, han sagde – at hvis vi styrker vidensgrundlaget og får en mere dynamisk forvaltning, således at vi kan regulere med få års mellemrum, i henhold til hvordan bestandene skifter, så kan vi få en mere bæredygtig forvaltning, altså fordi vi får aftaler; vi sprænger ikke TAC år efter år efter år, sådan som det er sket.

Vi har jo en historie, hvor vi har nedfisket sildebestanden fuldstændigt. Den var væk i årtier, fordi vi ikke havde de aftaler og hvert land passede sine egne autonome kvoter. Og det var jo en miljøkatastrofe, kan man sige, med meget store økonomiske konsekvenser. Derfor er det på lang sigt i alle landes interesse, at vi indgår aftaler og får bedre viden om det, som foregår i havet.

Informasjon

Tale nummer

317

Type

Svar på replik

Person

[Sjúrður Skaale](#)

Dato

30.10.14 12:51

Sak

[Utvalgsforslag om forvaltning av felles fiskebestander](#)

--